

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 32467-03-13

ניתנה ביום 31 יולי 2013

המבקש

דניאל כליפה

-

המשיב

המוסד לביטוח לאומי

בשם המבקש – עו"ד רביד אברמזון

בשם המשיב – עו"ד כרמית נאור

החלטה

השופטת ורדה וירט-ליבנה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בבאר שבע (ב"ל 10086-11-12; השופט צבי פרנקל), בו נדחה ערעורו של המבקש ונקבע כי אם המבקש לא יתייצב לדיון הוועדה הרפואית לעררים בנפגעי עבודה (להלן גם – **הוועדה**), תהא הוועדה רשאית לדחות את הערר ולהותיר את החלטתה מיום 6.3.2012 על כנה.
2. המבקש, נפגע בתאונה אשר הוכרה על ידי המשיב (להלן – **המוסד**) כתאונת עבודה. למבקש נקבעה דרגת נכות ובהמשך הוא פנה למוסד בבקשת החמרה. ועדה רפואית מדרג ראשון קבעה כי לא חלה החמרה במצבו של המבקש. המבקש ערר לוועדה לעררים.
3. הוועדה לעררים, בהחלטתה מיום 3.11.2009, אישרה את החלטת הוועדה מדרג ראשון וקבעה כי לא חלה החמרה במצבו של המבקש.
4. המבקש הגיש ערעור על החלטה זו לבית הדין האזורי. בהמשך, הוחזר עניינו של המבקש מספר פעמים לוועדה.
- בעקבות פסק דינו של בית הדין האזורי (ב"ל 9445-07-11) מיום 10.10.2011, אשר ניתן בהסכמת הצדדים, הוחזר עניינו של המבקש אל הוועדה על מנת שהוועדה תסביר מדוע לא העניקה למבקש את מלוא סעיף הליקוי 31(א1)(א). במסגרת פסק הדין אף נקבע כי הוועדה תזמן את המבקש ואת בא כוחו לדיון בפניה, תאפשר להם לטעון טענותיהם בעניין זה, ותפרט ותנמק את החלטתה.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 32467-03-13

5. מאחר שאחד מחברי הוועדה, ד"ר וינדזברג, פסק מלשמש כחבר בוועדות רפואיות של המוסד, נתבקש המבקש להסכים לשינוי הרכב הוועדה. המבקש הסכים לשינוי זה בהרכב הוועדה, אך בהמשך נודע לו כי מחליפו של ד"ר וינדזברג יהיה פרופ' לוסוס, אשר שימש בעבר יועץ לוועדה אשר דנה בעניינו של המבקש.
6. הוועדה, בהחלטתה מיום 6.3.2012, הותירה את דרגת נכותו של המבקש בשיעור של 14.5%. המבקש הגיש ערעור על החלטה זו.
7. בית הדין האזורי, בפסק דינו מיום 5.6.2012 (ב"ל 12-03-35036), קבע כי עניינו של המבקש יוחזר לוועדה על מנת שתפעל בהתאם לפסק הדין מיום 10.10.2011. במסגרת פסק דין זה אף נקבע כי בהרכב הוועדה לא יישב פרופ' לוסוס, זאת מאחר ששימש יועץ לוועדה, אך כי אין מניעה שהוועדה תפנה שנית לפרופ' לוסוס על מנת לקבל את חוות דעתו כיועץ לוועדה.
8. המבקש זומן לדיון בפני וועדה בהרכב חדש, כאשר במקומו של ד"ר וינדזברג אשר ישב בוועדה הקודמת ישב ד"ר ליברמן, זאת כפי שהוסכם על ידי המבקש. המבקש לא התייצב לדיון ולמעשה בא כוחו התייצב לבדו לדיון בפני הוועדה. בהחלטתה, קבעה הוועדה כי "... הרכב הוועדה שונה, האורטופד בוועדה ד"ר ליברמן לא בדק ולא ראה את התובע ואינו יכול על סמך בדיקה של מישהו אחר (ד"ר וינצברג) להחליט. על התובע להופיע בפני וועדה זו ואז נתייחס לפס"ד ולטענות עוה"ד".
9. המבקש לא הסכים להתייצב בפני הוועדה והגיש כנגד המוסד בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט. בקשה זו שונתה בהמשך והפכה לערעור על החלטת הוועדה. בפסק דינו מיום 26.2.2013 דחה בית הדין האזורי את ערעור המבקש וקבע כי אם המבקש לא יתייצב לדיון בפני הוועדה, תהא הוועדה רשאית לדחות את הערר ולהותיר את החלטת הוועדה מיום 6.3.2012 על כנה.
10. **בבקשת רשות הערעור טוען המבקש** כי בהתאם לפסק הדין מיום 10.10.2011 הרי שתפקידה של הוועדה הינו אך ורק להסביר מדוע לא העניקה למבקש את מלוא סעיף הליקוי הרלוונטי, זאת לאור לשון הסעיף. עוד הוא טוען כי בתיק הרפואי שלו מצויים כבר ממצאים קליניים ולפיכך זימונו לבדיקה נוספת לא רק שיהיה בניגוד לפסק הדין מיום 10.10.2011, אלא גם לא יצמיח שום תועלת.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 13-03-32467

11. **המוסד, בתגובתו לבקשת רשות הערעור, טוען כי דין בקשת רשות הערעור להידחות.** המוסד סבור כי בהתאם לתקנה 5(ב) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן – **התקנות**), נפגע חייב להתייצב בפני וועדה במקום ובמועד שנקבעו ורשאי הוא להיות מיוצג בפניה על ידי בא כוחו. כמו כן, בתקנה 6 לתקנות נקבע כי הוועדה רשאית בהסכמת הצדדים לקבוע את דרגת נכותו של הנפגע על סמך מסמכים רפואיים בלבד ומבלי לבדוק את הנפגע. עוד טוען המוסד כי מלשון התקנות עולה בבירור כי שיקול הדעת להחליט האם על הנפגע להתייצב לבדיקה על ידי הוועדה הינו שיקול דעת רפואי הנתון לוועדה בלבד. עוד טוען המוסד כי במסגרת פסק הדין מיום 10.10.2011 הסכימו הצדדים באופן מפורש כי המבקש ובא כוחו יזומו לוועדה, והמבקש אף נתן הסכמתו להחלפתו של ד"ר וינדזברג בד"ר ליברמן. לסיים, טוען המוסד כי בהתאם לפסק הדין מיום 10.10.2011, על הוועדה להסביר מדוע לא העניקה למבקש את מלוא סעיף הליקוי הרלוונטי. לדברי, עניין זה אינו מהווה שאלה משפטית כי אם קביעה רפואית שכן על הוועדה לקבוע את ממצאיה הרפואיים ולאחר מכן להתאימם לסעיף הליקוי.
12. **לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובכל חומר התיק שבפני ובחנתי את טענות המבקש ואת טענות המוסד, לא מצאתי מקום להתערב בפסק דינו של בית הדין האזורי וליתן רשות ערעור עליו.** אין בטיעונו של המבקש דבר אשר יצביע על טעות משפטית בהחלטתה של הוועדה אשר יש בה כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.
- עניינו של המבקש הוחזר לוועדה על פי הוראות פסק הדין מיום 5.6.2012, אשר קבע כי עניינו של המבקש יוחזר לוועדה על מנת שתפעל בהתאם לפסק הדין מיום 10.10.2011. עיון בהוראות פסק הדין מיום 10.10.2011 מלמד כי הצדדים נתנו הסכמתם לכך שהן המבקש והן בא כוחו יזומו לדיון בוועדה. לפיכך, ומשכבר נקבע כי סוגיית הבדיקה הקלינית של המבוטח מצויה במתחם שיקול הדעת הרפואי-מקצועי של הוועדה באופן מובהק (בר"ע 10-07-46663 יוסף בן צבי – המוסד לביטוח לאומי, מיום 15.9.2010), ולאור העובדה שאחד מחברי הוועדה הוחלף במומחה רפואי אחר אשר לא השתתף בבדיקה הקלינית של המבקש, הרי שלא מצאתי מקום להתערב בהחלטת הוועדה ובפסק דינו של בית הדין האזורי.
- לאור כל האמור לעיל, הרי שדין בקשת רשות הערעור להידחות.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 13-03-32467

13. סיכומו של דבר – בקשת רשות הערעור נדחית ללא צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ג (31 יולי 2013) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

ורדה וירט-ליבנה

ורדה וירט ליבנה, שופטת